

Festa tradicional

Repetir una vegada més que nostra ciutat conserva les tradicions, tan com la que més pugui conservar-les, és cosa sapiguda, però no per aixó hem de deixar passar la diada d'avui sense el comentari ecomiàstic que encoratgi als que amb tant entusiasme perpetuen les costums tradicionals.

La festa de Sant Anton abad, és celebrada arreu com a protector del bestiar en general i per aixó no sols en les masies i poblets és venerat sinó que en les grans ciutats on els animals de tir i de montar assoleixen valor i preferències selectes, ha sigut també celebrada la festa de Sant Anton en forma arreu similar, o siga rebent la benedicció especial que la nostra Santa Església els dedica i a l'ensem, després de la festa religiosa, el lluïment dels cavallers improvisats lluint les besties i el seguici de carruatges engalanats que formen l'acompanyament dels abanderats i capdevaners de les agrupacions antigues i modernes que mantenen la tradicional i simpàtica festa.

Com casi totes les festes de nostra terra, va lligada la part cívica amb la religiosa, o més ben dit, no es celebra quasi cap festa ni festeta on l'esbarjo juvenil i la ballaruga obligatòria no vinga després de la sortida de missa o de la processó en honor del sant al que la festa és dedicada. Aquesta barreja o successió d'actuacions religioses i profanes no tenen pas altre explicació que l'alegria i jóia sentides i esterioritzades per l'element juvenívol amb aquella santa i sana alegria característica en nostre poble.

No costa pas gaire també sumar hi als apremiats o als promotors de una festa, els curiosos i més o menys desvagats que sempre s'adhereixen al que siga fer xirinola. El «festeró» és un tipó semi professional en nostra comarca vallesana en que segons deia un antic amic nostre fins s'havia inventat una festa entre setmana que anomenant-la dia de mercat convertia el dijous en dia de platxeri per tots els pagesos i desvegats de la rodalía. Potser tenia raó en aquell temps en que el joc era tolerat i les comunicacions difícils, avui aixó ha variat per manca de facilitats del vici i la sobra d'autos-omnibus que limiten el mercat a unes hores d'intensitat fabril que casi no donen temps d'esmorzar o menjar el clàssic arrós del dijous, que continua per tradició també éssent el plat predilecte del mercader, del pagés i del senyor que venen a nostra ciutat el dijous de cada setmana, avui no per fer mitja festa sinó per desentrotllar totes les activitats comercials, agrícoles e intel·lectuals que amb llurs afers es relacionen.

Granollers, avui com avui, amb la seva modernitat i amb tot i el seu ressorgiment indiscutible, és també tradicional i festera.

R.

Les fortalises de l'or

«Un banc saquejat a Berlín». Encara recordem aquesta aventura que esdevingué fa mesos. Per una galeria subterrània excavada a molts metres sota terra, especialistes armats amb picots i barrines s'introduïren després de quinze dies de treball a la cambra de tresor de la Banca.

En aquesta mena de biblioteca d'acer on cada llibre es una caixa, on cada caixa conté uns quants cofrets, on cada cofret té un pany, on cada pany té el seu secret, res no se salvà de l'atac. El pillatge fou complet.

Per isolat i quasi increïble si es té en compte tots els mitjans de defensa amb que l'or, tirà recelós dels temps moderns, ha rodejat la seva fortalesa.

Es l'etern recomençament de les coses. Els segles han fet desaparèixer els valls, els ponts llevadissos i totes les defenses dels castells feudals, i ara en ple segle XX robem altres ponts llevadissos, altres valls i altres defenses: les dels castells de la riquesa. Aquestes no els trabareu als cims on els antics senyors bastien els seus castells i miradors, sinó amagats sota terra, sota els edificis de les grans ciutats.

Perqué com que no bastava de construir unes caixes de cabals inviolables ni de preveure tots els progressos dels robatoris científics, d'oposar els atacs de la barrina o del buïador oxiacetilènic cuirasses d'acer encimentat que res no pot destruir, s'ha volgut a més fer inexpugnables les cambres que guarden aquests cofres.

Miren aquesta cavitat d'acer, aquesta porta enorme, que sembla vista a través d'una ullera immensa, és l'entrada de la ciutadella subterrània. En el blindatge hi ha un pany amagat. Un pany com un forat d'agulla. Una clau més menuda que un llumí basta per a fer girar el bloc monstruós sobre les seves frontisses invisibles.

Però, a la nit, quan està clos, qui gosaria atacar aqueix ciclop d'acer?

Per arribar-hi caldria primer endinsar-se per aqueix passadís de mosaic, tancat a dreta i esquerra amb unes grans barres de ferro.

Però aquest corredor desapareix de sobte! Cada vespre prement un botó, les lloses de mosaic s'amaguen i s'enfonsen en un mur de marbre. I al seu lloc trobareu un vall profund de vint metres. Aquest camí fa la volta a l'immens cubus de ciment armat i d'acer on estan tancats el cofres. Es plé d'aigua de tres metres de fondària — suficient per negar un home — i les parets perquè ningú pugui agafar-s'hi són llises i relliscoses.

Però, i si renunciant a passar aquesta vall, els malfactors pensessin a atacar la fortalesa per sota el pis o pel sostre?

Aleshores el mateix mur d'acer i ciment que forma els costats del cubus, també en forma la superfície de dalt i la de baix, i així sempre es troben amb aquella paret que resistiria fins la dinamita.

Certes banques han imaginat a més, una galeria de periscopis constantment il·luminats i que permeten a tota hora de la nit o del dia vigilar qualsevol dels costats de la cambra. A la nit, els guàrdies que han de tenir aquesta vigilància es veuen protegits contra la somnolència o la distracció per un campanel que ressona cada deu minuts i que no poden fer callar sinó girant unes manetes.

I si, finalment els ponts llevadissos elèctrics, els valls amb aigua corrent, els murs que resistirien el ferro, el foc i la polvora, els panys colossals amb claus diminutes, els periscopis de precisió, si tota aquesta maquinària de conte de fades fos imponent, quin miracle podria salvar l'or?

La mort... Un dipòsit d'arena s'obriria en cas d'un assalt, per engolir el tresor intacte.

L'estretiment de la línia de Puigcerdà a Barcelona

Poc més de vint-i-quatre hores ha estat a Barcelona Mr. Paul, director de la Companyia dels ferrocarrils francesos del Midi, el qual acompanyat de M. Garau, enginyer cap de ponts i calçades i enginyer cap de la construcció de noves línies d'aquella Companyia, han vingut de París per tal d'entrevistar-se amb el senyor enginyer cap de la Direcció de la Companyia del Nord per a assabentar-se dels

projectes d'aquesta Companyia amb relació a l'estretiment de línia de Puigcerdà a Barcelona i l'enllaçament amb el Port Franc.

A les oficines del Nord mostrà el senyor Llansó als seus visitants els plànols dels projectes d'estretiment, els de la fossada del carrer Meridià i nova estació terminal del carrer de Vilanova, així com les esquemes de les noves estacions de Sant Andreu i Moncada Bifurcació i del ramal del ferrocarril de la Bordeta al Port Franc, i després visitaren els soterranis en construcció de la Plaça de Catalunya a l'estació del Nord.

La Direcció de la Companyia del Midi francesa va logiar l'orientació de la Companyia del Nord respecte a aquesta qüestió i les previsions d'obres i forma de dur-les a terme. Fèu ressaltar les facilitats que ha de donar a la realització immediata d'un pla que tant contribuirà al millorament de l'intercanvi d'Espanya i especialment Barcelona amb l'occident i centre europeu, i felicità el senyor Llansó per la part principal que li correspon en l'adopció i resolució d'aquell pla.

Durant el dinar amb què foren obsequiats els senyors Paul i Garau va iniciar-se un canvi d'impressions respecte les milleres que amb relació a les del Nord introduirà el Midi, entre altres la prolongació de les seves electrificacions entre Tolosa i La Tour de Carol, prestació immediata de material, mentre el Nord no en tingui en quantitat suficient, corresponent a la nova galga horaris de trens i comoditat en la prestació dels serveis duaners.

En el tren de les 9'50 d'ahir matí, foren acomiadats els senyors Paul i Garau, i dintre de pocs mesos els serà fornada la visita pel senyor Llansó, per a conloure, amb l'aquiescència de la Companyia del Nord les converses iniciades.

Una anècdota

Teatre Català Novetats. Funció dels «Espectacles per a Infants». A l'escenari, els artistes representen «Els Pastorets». Els Reis d'Orient obsequien amb llaminadures els petits espectadors.

La mare d'un noi qui porta les butxaques plenes de caramels, li fa depositar la dolça càrrega al folgat portamonedes matern.

—La mamà els guardarà— diu. L'infant protesta. La mare el reny.

—Els nois, bon minyons, han d'obeir sempre els pares i han de dir que sí a tot.

L'infant calla. Al cap d'una estona, la mare li pregunta:

—Vols un caramel?

—Sí, mamà.

El noi xucla el caramel amb delectança. La mare, a poc, li torna a preguntar:

—Vols un caramel?

—Sí, mamà.

L'infant se'l menja fent-li tots els honors de tast i de pensament. La mare enternida, li fa:

—Vols un altre caramel?

—Sí, mamà.

I afegeix:

—Veus com sóc obedient i a tot dic que sí.